

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: L. – A. D.
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2024 č. j. OAM-1146/VL-VL17-VL15-PS-2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 1. 2025. Žalobce namítal, že jeho pobyt na území ČR bez příslušného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

pobytového oprávnění pouze jeden den, než byl zajištěn, automaticky neznamená, že by měl mařit výkon hrozícího vyhoštění či snad dokonce průběh azylového řízení. Konstatoval, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil mnoho pádných důvodů, které osvědčují azylově relevantní nebezpečí v zemi původu, pročez by bylo nelogické, aby v případě jeho případného propuštění ze zajištění, mařil průběh azylového řízení a nespolupracoval se správním orgánem. Jediné, o co mu jde, je především efektivní ochrana před nebezpečím hrozícím mu v Rusku. Je připraven při pohovoru před správním orgánem předložit důkazy k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V jeho případě by bylo uložení zvláštního opatření účinné a dostatečné k zabezpečení účasti v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že má vazby na Českou republiku. Má zde známé a má zde zajištěné i ubytování. V případě propuštění ze zajištění či uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu tak nic nebrání tomu, aby se na „výše uvedené adrese“ zdržoval a pravidelně se hlásil ministerstvu. Rozhodování žalovaného nese znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K době trvání zajištění žalobce namítal, že správní orgán stanovil maximální možnou dobu zajištění. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně odůvodněné a předložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že kvalifikovaně naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. Ačkoli žalovaný stanovení doby zajištění zdůvodnil, není z tohoto odůvodnění patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Délka zajištění musí být vždy transparentně a přezkoumatelně zdůvodněna. Poznamenal, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, podle něhož důvodem k jeho zajištění je fakticky pouze to, že se nacházel na území České republiky nelegálně a to jen jeden den. Zdůraznil, že zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 27. 8. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na dálnici D2 ve směru na Brno a linkovém autobusu společnosti Flixbus jedoucím na lince Budapešť – Berlín. K prokázání totožnosti předložil cestovní doklad Ruské federace č. X, s platností od 29. 7. 2024 do 29. 7. 2034, v němž neměl žádné platné vízum, které by ho opravňovalo ke vstupu na území ČR. Z cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobce nedisponuje žádným platným oprávněním k pobytu v ČR. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, č. j. KRPB-177640-17/ČJ-2024-060022-SVZ ze dne 27. 8. 2024 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, za účelem realizace správního vyhoštění. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 27. 8. 2024 č. j. KRPB-177640-

16/ČJ-2024-060022-SVZ a doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena v délce 2 roků. 27. 8. 2024 byl v rámci uvedeného řízení s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, přičemž žalobce mimo jiné uvedl, že je státním příslušníkem Ruské federace, čečenské národnosti. Je zdravý a schopen výsledku. Cestovní pas si vyřídil v Čečensku, aby mohl odjet do Evropy. Z Ruska odcestoval, protože nechce jít do války nejen s Ukrajinou, ale obecně nechce s nikým válčit. Taktéž odcestoval za lepší životní úroveň. V Rusku základní vojenskou službu neabsolvoval a žádný povolávací rozkaz mu nebyl doručen. Z Ruska vycestoval 20. 8. 2024 letecky do Istanbulu, kam přicestoval téhož dne. Dalšího dne 21. 8. 2024 letecky cestoval z Istanbulu do Sarajeva a ze Sarajeva za pomoci převaděčů přeběhl schengenskou hranici do Chorvatska, kam se dostal 25. 8. 2024. Další den jel ze Záhřebu do Budapešti, kde nastoupil na autobus do Berlína, ve kterém ho pak 27. 8. 2024 kontrolovala hlídka policie. Do schengenského prostoru tedy vstoupil 25. 8. 2024 a na území České republiky 27. 8. 2024. Cílem jeho cesty původně byla Praha a poté se rozhodl, že bude cestovat dále do Evropy, kde již v minulosti byl, a to krátkodobě v roce 2015 v Polsku. Je si vědom skutečnosti, že jako občan Ruské federace může na území EU pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu nebo vízem. Svého neoprávněného pobytu na území ČR si je vědom. V České republice, ani v jiném členském státě EU, nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby. O azyl v žádném jiném členském státě EU nežádal. Taktéž nepožádal o vízum do EU. Považoval to za zbytečné. Na území ČR nemá žádné ekonomické nebo jiné vazby. V Ruské federaci žije otec a bratr, je s nimi v kontaktu přes sociální sítě. K návratu do Ruské federace nemá žádné finanční prostředky. Chtěl by zůstat v České republice, popř. tady žít. Do Ruska se dobrovolně vrátit nehodlá. Uvedené rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo žalobci doručeno správním orgánem dne 27. 8. 2024.

5. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce dne 29. 8. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
6. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se

v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

10. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky měl nepochybně možnost na policii požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR neučinil. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.
11. Co se týká délky zajištění, pak dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů. V projednávaném případě byl žalobce omezen na osobní svobodě na dobu 140 dnů, tedy nikoli v maximální zákonné lhůtě pro omezení osobní svobody, jak žalobce v žalobě namítá. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně popsal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení. Soud považuje rozhodnutí za náležitě odůvodněné, aby bylo možné přezkoumat, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Krajský soud dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo zneužil meze správního uvážení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto okolnostem, jak jsou detailně uvedeny v napadeném rozhodnutí na str. 4 až 5, dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 140 dnů. Tato doba odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. K žalobní námitce žalobce, že na území České republiky má známé a má zde zajištěné ubytování a že nic nebrání tomu, aby se na „výše uvedené adrese zdržoval“ a pravidelně se hlásil ministerstvu, soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by na území České republiky měl známé, ani nezmínil, že by zde měl zajištěné ubytování, nadto

nic konkrétně k údajnému ubytování na území ČR neuvádí ani v žalobě, v níž ani neoznačil adresu ubytování v ČR. Žalobní tvrzení je v příkrém rozporu s tím, co žalobce sám uváděl do protokolu před správním orgánem v rámci řízení o správním vyhoštění a co je obsahem správního spisu v rámci posuzované věci.

13. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. 9. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně